

Sy-li spēwał,
Pilnje džěłaš,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědny dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njeđželske lopjeno. ↳

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihiczišćečni w Budyščinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedpłatu 40 pj. dostacš.

Exaudi.

1. Pětra 4, 8—11.

Čzaš mjes Božim špěčjom a šwjatkami čzaš woczato-
wanja rěka. Wuczobnižy w tutych dnjach w Jerusaleme
na wulecže šwjateho Ducha čzafachu. Tež my na njeho
czafamy. My drje šmy hižom šwjateho Ducha dostali,
ale kóždy š naš wě a čzuję, šo je jemu wulecže Božeho
Ducha jara nušne. Š temu pak dyrbinmy šo tež pschihoto-
wacž. Š šwětnemu pschihotowanju na šwjatki šo w tu-
tym tydženju wjele štawa; njeh je, ale na płokanje a
czišćenje, rjedženje a bělenje, pjeczenje a warjenje, pschi-
dženje a wotěndženje šo na žane wašnje wo woprawdžite
wjepšele tuteho šwjedženja njewobšhudžće. Šslyšchmy
š epistole, kaš šo prawje na šwjatkovny šwjedžen pschi-
hotujemy.

„Tehodla budžće štróšbi a wachujće š modlitwam.“
Šwjaty japoschtol naš najprjódžy š modlenju napomina.
Njeh šo tehodla w tutej wěžy špytamy a pruhujemy.
Šdnyž w starých modleškich knihach čzitamy, n. psch. w paradis-
jahrodžy wot Jana Arndta, w modleškich knihach wot
Starcki a podobnych, dha nam napschecziwo klineži kaž šynki
psalmow abo byrglow, kaž jandželske šhěrlušče a naš do
njebješ horje nješe. Na tajkich modleškich knihach je
našch čzaš nadpadnje khudy. Gušto je wopšchijecze nowišchich
modleškich czim šnadnišče, do czim rješichich deškow šu
šwjašane. Žim stara nutrnosć a móž modlitwy pobrachuje.
Šchtož pak wo našchich modleškich knihach, to tež wo našchich
modlitwach wo wulkim a žyłym płaczi. My šmy w modle-
nju do šady šchli. Praschey šo šam, luby šchesczjano, kaš

š tobu šteji? Kaš šteji š blidowej, kaš š rańšchey a wječžornej
modlitwu? Špěwašch šwoje paczerje, hdyž šo š blidu
šydasch, šo by dary Božeye miłosće š šebi braš? Mašch
šłowo džaka, hdyž je tón šenjes tebe našyczil. Špomnišch
na Boha, hdyž wotuczíšch? Poruczíšch šo jeho wscheho-
móžnemu šchitej, hdyž šwojej woczš sandželišch? Šdnyž
njeđželski džęń šwony šwonja, wone š šhromadneš modlitwje
wolaju, pschińdžęšch ty? Š hdyž ty woprawdže ruzy
štyknješch a koleni šhibujęšch, špytaj šo psched Bohom,
kotryž do potajneho hlada: kaš gušto pschinješęšch Bohu
šłowa wutrobny a kaš gušto jeno prošdne prajidma, pohan-
ške bórbotanje? — Šchto naš tak lěnich a nješhmanych
czini? To šu czělne myšle. Šolny brjuč šo rad nje-
modli. Tehodla nam japoschtol pschiwola: Budžće štróšbi
a wachujće š modlitwam. Wón jeno tych njeměni, kotřiž
šu wo wopilštwje a wobžranštwje žiwi, ale wschitkich tych,
kotřiž šo dadža wot hrěcha a nekajšęje czělneje žadosće
jimacž. Čžělna žadosć a częšćelatomnosć, nahrabnosć a
štarosć šu zentnaška čžęža na šchidłomaj dušče, kotraž
ju dele do hlubiny a czěmnosće šemje čžęhnje a ji šadžęwa,
šo posbėhnyčž do šwětkych wyšokosćow Božich. Wu-
šwobodž šo wot tajkich šadžęwkw modlitwy, mój luby
šchesczjano! Posbėhń š czafazymi japoschtolami šwojej
ruzny a modl šo nutrnje a wěrnje: Ššwjaty DUCHO, pój
wschak š nam, a ty budžęšch šwobodny.

Čzi wuczobnižy jeno wo wulecže šwjateho Ducha
njeprošchachu, ale dale wo nich rěka: woni bėchu w jeneš
myšli hromadže. Nunje tak tež dyrbinmy my wošada
š jeneš myšlu byčž, hdyž dyrbi Boži Duch š nam šaczahnyčž.
Tehodla dale w epistoli rěka: „Pschede wschitkimi wěžami

mějce mjes řobu řylnu lubořč. Tu lubořč japořchtol jako wodawazu wořnamjenja: „Wona přchirje hrěchow hromadu.“ Wón njecha, řo bychmy ř lěnjorčzu řiřale řlódke, čorne běle mjenowali; wón njecha, řo dyrbymy ř řmyřkam a hrěchow řobučłowjeka mjelčecž, ale my tež njeřměmy nad tym řwoje řpodobanje męcž, je wupytacž a wuřbėhowacž, powjeteričiž a ř wořbetej radořčzu do ludži rořnjecž. Přchetož nařche hrěchi je tón řnjeř Jeřuř je řwojej řrwju w hnadže přchiryl. Na to dyrbymy řo dopomnicž.

Lubořč řo dale wořnamjenja jako dawaza: „Gořpodujče řo radži mjes řobu bjeř morkotanja.“ W tym wařchnju kaž w raňřim kraju a wořbje w čařbach přchecžėhowanjow přerich řřchecžijanow řo hořpodliwořč džerřa wot nař porėdtko řada. Ale hladař na řyroty a pomhaj, řo bychu dom dořtale; hladař na hubjennych a pomhaj, řo bychu wořřewjeni byli; hladař na dalokich pohanow a pomhaj, řo bychu ř řwėtku ewangelija přchirili.

Lubořč řo dale wořnamjenja jako řluzaza: „Šluzče řebi jedyn druhemu ř tym darom, kotryž řoždy dořtal je, jako či dořri řařtořnizy wřchelkeje hnadu Božeje.“ Přchirad je nař řbžniř, hdyž je wučobnikam nohi myř. Tař kaž wón dyrbymy řluzobnizy a pomoznizy, diařonojo a diařoniřy byč. Škladnořč ř řluzenju je dořč a nadořč w řhororčzi, nuřy, bėdnořčzi, w towarřtwach řa rořřchėrenje biblijom, přerowanjom, dořrych řnihow a čařporiřow. Řoždy njech to čini po tym darje, jako wot Boha je dořtal, ale niž, „řo by w tym řwoju čječč pýtal, wjele bóle: řo by we wřchėch wězach Bóh řhwalenn byl přchecž Jeřom řhryřta, řotremuž budž čječč a móž wot węcžnořčje hacž do węcžnořčje.“

Hdyž řo tař ř modlitwu a lubořčzu, řotraž móže wodacž, dawacž a řluzičž, na řwjatki hotujemy, potom řwjaty Duch na řwojim wulkim řwjedženju nimo nař njeřpóndže. Šwjedžen je wuhotowan ř mejemi. Řeki jeho hnadu na nař dele řchumja kaž miřy, wopłodžazy deřčecž a w nař nowu wėru, nowu lubořč, nowu nadžiju řbudža. Exaudi, wuřřyřch nař, luby řnježe Božo!

Řa řbóžny řym a polny mėra
Přchi řařkim Božim řwėdčėrenju;
Hlaj, tvoje dary wořmje wėra,
Niž řkupje, ale ř wulkej hromadu.
Ty móžeřch bóle duřchu napjelnicž,
Hacž móžu prořpč abo řrořymicž.

Řamjeř.

Njedžela a řwjaty džerř.

Luby Bóh je ř njebjėř prajik:
Šchėřč dnjom, čłowčje, řym či řajik,
Na tych přozuj řo a džėkaj —
Šsedmy ře miřhi řhodž a řpėwaj;
Čječč mój džerř a řłowo řwjate,
Twojej duřhi ř řbožu date;
Šchtož řy řřyřchal njedželu,
Duřhi řhlėb je w řyženju.
Šchtož to njecha, — řohnowanje
Řajlėpřche řebi řradnje;
Tole, lube džėčžata,
Šapřchčje do pomjatta!

H. Z.

Modlitwa Jeřuřowa.

Nař řwótče, řiž řy řy w njebjėřach,
Šwjecčene budž tvoje mjeno.
Přchiridž ř nam tvoje řraleřtko.
Tvoja wola řo řtař, kaž na njebjy,
Tař tež na řemi.
Nař wřchėdny řhlėb daj nam džerřa.
A wodaj nam nařche winy,
Řako my wodawamy nařřim winikam.
A njewjedž nař do řpřtowanja,
Ale wumož nař wot teho řłeho.
Přchetož tvoje je to řraleřtko
A ta móž a ta čječč hacž do węcžnořčje.

Řamjeř.

Mattheja 6, 9—13.

Wo modlitwje.

Řa čož wy teho řwótza prořpč
budžecčje w mořim mjenje, to budže
wón wam dacž. Jana 16, 23.

Modlicž řo dyrby — modlicž řo čžu — modlicž řo řmėm —, to je ta trojaka přchicžina, řotraž mi wječřor a rano ružy řtyřnyč dawa, řo bych řwój džak a řwoju přořtku přchecž wřchėhomóžneho Boha přchirjeřł. Řa dyrby řo potajkim modlicž, Bóh to čže: bjeř přchecžacž řo modlče, čječpi něčtkó mjes wami, njech řo modli, je něčtkó dořreje myřłe, tón řpėwaj řřalmu, je něčtkó mjes wami řhoru, njech řawoła ř řebi řarřchich teje wořady a njech řo modla řa njeho a jeho řakbuja ř woliřom w mjenje teho řnjeřa a ta modlitwa wėry budže pomhacž a teho řhoreho wuřrowicž a tón řnjeř jeho pořbėhne, přchetož přořtku praweho wjele řamože, hdyž je řprawna, tař praji jeho řłowo, Bóh wřchal nařche myřłe wot nařdala řnaje a nam dořroty wopokařuje bjeř nařcheje modlitwy, tola řo bychmy řwoju wotwiřnořč wot njeho přchecžo řacžuwali, řada wón wot nař modlitwu. Duž čžu řo tež modlicž, přchetož moja wutroba řa tutym řwjatym řłutkom ředži. Šemřta nuřa, čječža pomokanja, njedokonjanořč žiwjenja, řłabořč wutroby, hodžina řpřtowanja, hida bratrow, mje njeřėtko do řelenja a řłabořčje přchėřadža, tař řo bych řadwėlowař, njebych řo w řařkim čařku ř tebi, njebjėřki řwótče, modliř a pola tebjje tón m ě r pýtal, kotryž řwėt dacž njemóže. Ale kař řbožowny řym, řo řo tež modlicž řmėm! přchetož my nimamy wjazy teho wotročłowskeho duřha, řo dyrbjeli řo bojecž, ně, my mamy přchecž řhryřtuřa teho džėčžazeho duřha, řiž nam prajicž dawa: Abba, to je: luby řwótče! my wėmy, řo nařche modlitwy přořdnje njewuřłincžuja, ale řo wot jeneje byččnořčje wuřřyřchuja, řotraž nařche přořtku dopjelnicž móže a čže, řu-li ř jejnej mudrořčzu přchecžene — a řecž džėřčowejje wutroby namala pučž ř řwótčej, hdyž řo wona w Jeřuřowym mjenje řta a ř jeho řłowom řłoncži: niž moja, ale tvoja wola řo řtař. Hdyž pař řo tař modlu, řy tež moju modlitwu njefazpiwařch, řwótče, přchiridu-li řpřožny a wobčėženny ř tebi — ničo njedyrbi moju nutnořč řařpč, do řwojeje řomorři čžu řařidž a řwoje řurje řamřnyč a řo ř tebi w potajnym modlicž, a řy, řiž do potajneho hladařch, mi to řapłacžišč řjawnje. Přchecžo wofřtař mi ř heřłom řłėdowaza řchucžł:

Mój najlėpřchi řrořčt w žiwjenju
Ře, hdyž ja ř Bohu řdyřuju;
To móž mi dawa w řłabořčzi,
We nuřy, řorju řpokojnořč řa wutrobu.

Řamjeř.

F.

Na trawiczkę.

Trawiczka ty moliczka,
 Braj, shto masch do dżęła?
 „Schęru semju wodżewam,
 Drasężiczkę ji rjanu dam,
 So ńo lubje ńmęwa.“

Trawiczka ty ńomotna,
 Shto masch w twojej ruzny?
 „Dute rjane rōżiczkę,
 ńiż czi sężęku pod nohi
 Na brjōżku a ńuzny.“

Alle shto ńo seleno
 Nońnych, pycha honow?
 „Dręmasch w mojim moschku hdze,
 Sawalam a nōrijam cze
 Do selenych ńonow.“

Selenawka kwętkojta,
 Dżak czi, dobrocziwa!
 Twoja ńkuzba lubosęze
 Se mi stajnje wjeńele,
 Trawiczka ty miła!

H. Z.

Pobożna khuda wudowa.

Khuda wudowa męjesche tsi dżęzi sężiwicę, pschi tym bę khoro-
 wata a mōżęche ńebi jeno se sęhicęom nęsęcho sęńkuzicę; ale wona
 bę pobożna, dowęrijęche ńo Bohu a khodżęche po jęho pschitajnyach.
 Żyle hinań smyńłena bęńche druha, i nęj w teńńamńnej khęńżny
 bydlaza wudowa, runęż chżyńche sa dobru kchęseńżijanku dżęržana
 byęż. Ta chżyńche ju jedyn dżęń naręćęęę, so by ńobu na zuse
 pola sęńka a ńebi i nęj korbiń bęrnow wutopańka. Alle ta ńo
 nęchajęche na tajkim padusęstwoje wobdżęlicę. Ta druha pań
 męńjęche, so je to jeno malicęńosę, kotrejęż dla ńebi nięhtō žaneho
 ńwędomnija cżinicę nętrjeba, a dżęńche ńama. Alle teń pobożnej
 wudowje bu jejna sęrawnosę na spodżiwne wasęńje sęńlacęna;
 pschetoż hińche tōńńamńny dżęń dosta wona to darjene, sęhtōż
 bęńche rubicę noęńyńka — żyńy korbiń pońny bęrnow, a to wot
 wobńędżęria tehońamńneho pola, na kotrymż bęńche te bęrnny krad-
 nyęż dńrbjaję. To ju i nowa we ńwęrnosęci napšchęćiwio Wożim
 pschitajnyam pońnyńi. Ta druha wudowa pań, njemańo psches to
 sahanibjena mōżęche jeno jara hubjenje ńwoju sawińę a ńwōj
 hńęw potajicę.

Ń teńńamńnej sęrawnej wudowje pschidńę w jęnym cżęńu,
 hdżęż bę khlęb drohi a mańo żyrobny dostacę, khudy, hubjeny,
 khripawy muż na dwęmaj kijomaj a prosęęche wo sęńbku khlęba.
 Dofelż pań ńama jeno hińche tak wjęle męjesche, so mōżęche ńo
 se ńwojimi dżęćimi lędom najęńę, sępowjedżi khudemu jęho
 prōstwu. Tola tōń ńo njeda wotpońacę, ale ńo ńydnnywsińi ju
 pschęzo i nowa prosęęche. Duż wona, so by jęho spokojńka,
 ńebi hinań radżicę njewjedżińche, hacę so temu ńwoju ńuńodżinu
 w domje sa teho khudeho muża wo pomoz prosęęche; pschetoż ta
 męjesche, tak bę jej wędomne, hińche tsi pokrutny khlęba
 w khamorje leżo. Alle jejna prōstwa wosta podarmo, ta nęńmilna
 dusęha samolwi ńo i tym, so ma jeno mańo khlęba a so, hbyń je
 tōń sędżęny, njewę, hdżę druhi jow wśacę. Tamna drje jej wob-
 truci, so budżę Wōh jej hiżom sańo khlęb dawacę a jej to mańe,
 sęhtōż na teho muża wańi, węńę dwońżny narunacę, ale wona
 i wuńmęwanjom wotmolwi: „Sędnyń ńy tak hńupa, so tole węrińch,
 daj jemu ńama! ja tak hńupa nęjńym, ja ńebi sęhowam, sęhtōż

mam.“ Żyle sęrudna wrōći ńo ta dobra żona k temu khudemu
 mużej a dżęńęche i nim ńwōj pokłędni kuf khlęba, tak so dńrbję-
 sęche se ńwojimi dżęćimi poń hńōdna leńnyęż hieć.

Tola teń tale ńwęrnosęć bu teń dobrocziwej dusęhi i wyńōka
 dele nanajbōhatńcho sęńlacęna. Pschetoż lędy bę nasajtra stanńka,
 pschipōńłachu jej i drubeje wńy ludżo, kiz wo jejnej nury,
 w kotreńż runje nęńko bęńche, nięńo njewjedżichu, dżewjęć wulńich
 pokrutow khlęba. Wōńna hńęwa a sawińę hładańche ta ludańka
 teń na tole żohnowanje teho nębjesękeho dawarja a njewjedżińche
 ńwoje sęnutskowne mjerśanje hinań wupłustacę, hacę so prajęńche:
 „Tōń khlęb wśchaf by ty teń dostaka, runjęż by temu khudemu
 mużej nięńo njedańa.“ —

Kr.

Sakowidjenje.

abo

cżęńńjenja wjedu k Bohu.

(2. pofracęowanje.)

Wono bęńche powostanka i tamnych cżęńow, w kotrychż bęńchu
 lępsęche dny pola Sęhrodnikowęje i kńjesom a khudoba a tradanje
 hińche tō jeje domu sęćahnyńkej nębęńchtej. Tōńamo pań teń
 bęńche jęńicęke, sęhtōż bę i nęńotreń drastu i tamnych cżęńow sębyńne
 wostańo a sęhtōż bę wona psched dlęje hacę pjećimi lętami, jajo
 do tuteho wobhdlenja sęćężę, ńobu pschinyńęka.

Stare nębarbjene blido, dwaj drjewjanaj stońaj, na kotrymajż
 mōżęche ńo prjedawńcha barba lędom spōńnacę, a kchachłowa kawlę
 bęńchu żyńka nadoba jejneje sętwicęki.

Sęhrodnikowa ńędżęńche na stōńu i woblicęom kchachlam wobro-
 cęna. Wona bęńche kōńę na khabkate blido a hńowu na ruku
 sęprjęka. Psched nęj leżęńche list, kotryń na ńylńow macę pońaso-
 wajęche, pschetoż jajne křępki, cżińnym pacęńkam ńo runaze, ronjachu
 ńo i jeje wobłędnjęńju wōńńow, i teju wōńńow, i kotrymajż bęńche
 jumu tak khroble a lubosńje do ńwęta hładańka. Dżowęćicęka bę
 i hornom wotęńka, so by po wodu sęńka, a tehodla macę ńwo-
 jim ńylńam njewobarańche. Sędnyń bęńche Sęńńka pōdla, sawrje
 Sęhrodnikowa, tak derje hacę to dżęńche, ńwoju thńchnosęć a sęrudńbu
 hńuboko do wutrobny, tola ńo jej to stajnje njeporadżi.

List, psched nęj leżazy, bęńche jej wutrobu i nowa sęranik, pań
 teń jej wumōńjenje ńlubik i rana dweju sęurijow, kotreńż ju stajnje
 cżwilowajęchtej. List męjesche ńo tak:

Łuba ńwafowa!

Ja nęjńym Tebi na Twoje listny wotmolwjęnie dań, dofelż
 pschęćiwio woli ńwojęje żony sękutowacę njemōńach a noęńnych.
 Takama pań męńjęche, so ńy ńwoju khudobu ńama sęńkuzińka
 a na ńmjercęi jejneho bratra wina a so noęńje Tebi we ńwojęj
 wotłōńosęci męć a widżęć. Hacę ńym jej runje cżasto Twoje
 sęrudne żiwjenje psched wōńci stajaj, tak bęń to wot Lęńowżńkeho
 rńchtarja nęńonik, kotryń bę Twoje ńamńne sęńrńby we wśchęch
 křuchach wobkřęćil; dha njemōńach tola jejnu wutrobu hńucę a
 jeje twjerdu mńńl wobrocęicę. Nęńk pań je sęrudny podawń
 moju żonu hńuk. Psched sęchtyńomi njedżęlemi wśa nam Wōh
 lubny Sęńjes nasęhu lubu Sęńku po křōńkej khorońęci psches
 ńmjercę prjęć. Wona bęńche nęńdżę tak stara, tak Twoja
 Sęńńka. Nęńdy bęńchtej czi hōlęńny ńebi khętro podobnej. Sęo
 na to dopomnińsęhi, chże moja żona Sęńńki dla sęńńęnosęć sę-
 pomnińę a Tebie pola nań horjęńacę. Ń nowemu lętu nasęh
 podrońnik i nasęheho domu pocęńnje a Ty mōżęńch jęho sętwicęku
 wobęńahnyńę. Pschidńę tehodla bōrińy po nowym lęćę k nam.
 Twoje węńy pschepodaj rńchtarjęj. Sęnadż mōżęńy je se sęńad-
 nosęću k nam pschiwjęńę dacę.

Tębie a Sęńńku docęakuję i wutrobnyńm postrowjęńjom

Twoj

W Břęřowżu, 20. dęzembra 18**.

ńwaf

Wjedrich Sjadka.

„Haj, ja chzu do Brěšowza, chzu tam swojeho džěsca dla; pschetož shtó by so po nim horje brač, hdyž bym so minyła, a moje dny su wotlicžene — kaschel budže mje skónzowacž — a mozy kóždy džen bóle wotebjeraju. Ze tež sootra mojeho njebo- czicžkeho mandželskeho hisčcže twjerda pschecžimo mi, ja bym jo saklužika, — budže so tola mojeho džěsca smilicž — Wóh sam je ju k smilnosći a miłosći nucžik — psches smjercž jenicžkeho džěsca“ —, tak rěcžesche bórbotajo, tola sroshmliwje, hacžrunje bu jejna rěcž často wot kaschela satorhnjena.

Sahrodnikowa běšche něhdže 40 lět stara a khorosčž, starosčže, frudžba a khuboba njeběchu jejnu prjedawšchu rjanosčž žyle wu- hašnyčž mohče.

Čžinč jejneje drašty a kufno, hacžrunje bě staroby dla kžětro woblēdnjene, pscheradžichu, so je něhdž w hinajšchim rjedže w žiwjenju stała, hacž bě po nětcžišchim wobhydlenju widžecž.

„Schtó bě to? Njebě to hłóž mojeho džěsca?“ džěsche wona poškuchajo a k chwatom khlly setrějo.

Žakosčžazy skóžbny hłóž saklincža a wótrny saplak sehna na- stróžanu macžer tak rucže k durjam, hacž jej jejne mozy to do- wolichu. Lědom pač běšche durje wotewrika, klocži Hanižka k chwatom nuts a kshowa so jady macžerje. Sa nej so Wjeltowa wali kaž nahrabny krahólž do jstwy, w ruzy kuchi prut džeržo, k kotrymž sa Hanižku pjerisče. Sahrodnikowa saptupi jej pucž a džěsche:

„Schtó ma tutón hokk na kabi? Schtó je wam holecžo čžiniko, so so tak sa nej walicže? Sa to njecžerpju a —“.

„Haj, haj pomhajče waschej njerodnizy. Njeknicžomne holecžisko je sažo ras kwoju kłóscž na mnje kložiko a je se starym hornzom pincžne wofno rosbiko! Wby tej holžy wschitko pschidacže, wona móže wam na hłowje rejwacž a druhim ludžom schtodu čžinicž, kaž chže! Wby so wo to njestaracže. Proscherški lapaty lud nje- móže schtodu sarunacž! Tola, hdyž wy tutej njeknicžomnosći nje- wotpomharče, budu kabi kama mēr shtowacž, ja budu holecžisko bicž, hacž wjazy jachlicž njebudže — —“.

Tute a hisčcže wjele hóršche kłowa wuškpa jejny hibicžiwny jasyt tak chwatinje, so nastróžana Sahrodnikowa k wotmolwjenju pschincž njemóžesche. Wboha Hanižka džěsche k placžom:

„Ach, luba macži, njebudž ska, ja bym so na hładkej schčežžny wobkunyła a padnyła, hornž je mi wulecžak a do wofna slecžak a je so kóbu rosrashk. Něk nimamy žaneho pschisprawneho hornza, k kotrymž mohča po wodu khodžicž.“

„Směrui so, lube džěcžo, tudy njebudžemy wjazy hornza trie- bacž. Hisčcže dženka chžemoj so na pucž do Brěšowza podacž“, — a so srunawšchi wobrocži so k Wjeltowej a jej pjenjes po- dawšchi džěsche: — „Tudy su moje poplednje schtyri kłěborny, wsmicže je a k tym drje budže wascha rosbita schklenža saplacžena. Wóh njebudže naju na pucžu wopuschcžicž a budže mje a moje džěcžo wobarnowacž psched hrubosčžu a satraschnym sakhadženjom.“

„Něk pač wopuschcže moje wobhydlenje na mēsče, hewak budu waš wobskoržicž a potom mohčo so lohko tež wo wězacy rěcžecž, kotrež wam lubo njebudžeja a wam wěsče čžěžke khostanje pschi- njescž mohče.“

Hdyž bě hisčcže Wjeltowa najhóršche lestromanje, macžer a džowku nastupaze, schtrětajajo a wółajo wuškypaka, čžibny pjenjesh macžeri pod nohi a sacžibny durje k tajkim wotmachom, so so žyła kžěža sakchafny.

Kaž sanicžena padže Sahrodnikowa na kóžo; kłowa kufkóžiny běchu ju pschemohče. Wona běšche ju mjes druhim tež mordakku mandželskeho mjenowaka, a to w pschitomnosći njewinowateho džěsca.

Plakajo padže Hanižka na macžer, majkasche jejnej woblēdnje- nej lizy, koschejsche blědej hubje a džeržesche ju twjerdže wo- pschijatu.

Lědom scheptajo wupraji macžerka tute kłowa:

„Hanižka, wostaj mje, ja chzu poč hodžinki wotpocžnyčž a jeli móžno podrěmacž — wēr mi, džěcžo, twoja macž je wjele shre- schika, ale mordakstwo jejnu wutrobu njetyšchi“; — a bórny sa- dželi wócžžy a sapadže do spanja, mnohe hodžiny trajazeho.

Hanižka wobkěžbowasche styskniwje drěmanje macžerje, sběže schtyri kłěborny je semje a tykny něscho droba a něotre schčežepki do kchachlow.

Čžasto postróži so macžerka w spanju a hrabasche k rukomaj do powětra, kaž by něscho popadnyčž chžyła. Zeje mjeswocžo so pschemenjowasche, kaž pola džěsca, kotrež je wot schkerjedžizow abo widlisččow sapschijate. Potom pschindže čžichi mēr na to- kame a knježesche na jejnym čžole a mīke poškewkowanje so na twjerdže samknjenej hubje pokasowasche.

Hanižka čžitasche khwilu we kwojich schulskich knihach, potom pač sažo postany a hladašche sa drěmatej macžerku.

Sažo pschindže bolosny kaschel na nju a sahna na khwilu čžiche drěmanje. Hanižka stysny rucžžy a bórbotasche čžisče, tola sroshmliwje:

„A luby Božo, pomhaj mojej khoraj macžerzy! Pomhaj jej, so móžemy k tuteje wby wucžahnyčž, hdyž ju sli ludžo pschesčže- haj. Wodaj kšej Wjeltowej jeje hrěchi.“

S poplednich kłowow jeje modlitwy spósnajemy, so bě woda- waza žónska wutroba nad mjehkej džěcžazej duschu k dobyčžom džěkawa. Kusto, hdyž běšche Wjeltowa macžer a džěcžo hacž na- najhóršcho lestromaka a Hanižka hórke kłowa rěcžecž pocža, pokasa ju macž na nascheho lubeho Sbóžnika, kotryž njekwarjesche, hdyž bu kwarjenty, tež njehanjesche, hdyž jeho hanjachu, a kotryž sam pschi tym najhórčžim čžerpjenju na kchizy sa kwojich njepschec- želow njebjeskeho Wótza wo wodacže proschesche.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake k bliska a k daloka.

* Sažo je so kerski duschowpastyr minyk, knjes rycžer lic. theol. San Kencž w Ketzlichach. Wón nahle wumrje a je sa- dženu njeđzelu na Ketzlichanskim pohrjebniščežu kwoj wotpocžinč namakak, hdyž je jich tak wjele wožadnyčž k wotpocžinku wu- khowak. Wón je so 29. januara 1856 w Ketzlichach narodžik, hdyž běšche jeho nan k kaplanom a posdžischo k sararjom. Budyški gymnastij wukhodžiwšchi je w Lipsku na duchownstwo studowak a běšche kóbustaw Łužiskeho předatškeho towarštwa. W lěcže 1879 pschindže sa kaplana do Ketzlich a po minjenju kwojeho nana w lěcže 1888 bu sa sararja w Ketzlichach wuškoleny. Tam je hacž do kwojeje smjercže se žohnowanjom skutkowak. Wón dže někto sa kwojim bratrom dr. Marčžinom Kencžom do wěcžnosče, kiž běšche k sararjom we Wjelecžinje. Wón běšche kwereny kerski sarar, kotryž je so sa sđerženje kerskeje rěcže we kwojeje wožadže starak a na sđerženje kerskich kemschenjom džer- žak, a to je čžim wažnišche, dokelž Ketzlichanska wožada žyle na mjesh leži a je hižom k wjetscheho džěla němška. Wožebje je so tež prózowak sa bibliste towarštwa a kerske pobocžne bibliste towarštwa. Wóh žohnuj jemu we wěcžnosći jeho duschowpastyršku kwerenosčž!

* Schtwórtk 8. junija směje so kłowna konferenza Łužiskeho duchownstwa w Budyščinje.

Zamolwity redaktor: J. Gólc.

Čisčer a nakladnik: M. Smeleř.